

Hồi thứ mười bốn

Trong cốc Long Miên gầy sóng gió
Đầu non ngọc thụ chứa nguy nan.

Thiết Ma Lặc vung đao chém ngang ra, y liễu mạng cùng địch nhân sống chết, chiêu này là y biến kiếm pháp mà Đoàn Khuê Chương dạy thành đao pháp, chuyên dùng đánh gần, vô cùng hung mãnh. Đáng tiếc là pho kiếm pháp ấy y luyện chưa được thuần thục, kiếm pháp chân nhu, đao pháp chủ cương, y lấy kiếm pháp làm đao pháp, cương nhiều nhu ít, thế công ở trung lộ hung mãnh, nhưng hai bên lại lộ ra chỗ sơ hở. Vương Yến Vũ bản lĩnh cao cường hơn y rất nhiều, vừa thấy chỗ sơ hở có thể thừa cơ, lập tức xoay chân quay người, quát một tiếng “Xem kiếm?”, mũi kiếm đã rạch đứt vạt áo y, kê vào sườn y.

Thiết Ma Lặc dưới sườn lạnh buốt, trong lòng đang tự kêu lên “Mạng mình xong rồi?”, không ngờ thiếu nữ kia đột nhiên thu kiếm lại, hạ giọng nói “Quả nhiên người rất can đảm, chạy mau đi, ta tha người lần này?”. Thiết Ma Lặc ngăn ra quát “Ai cần người tha”, rồi lại vung đao chém tới!

Vương Yến Vũ hừ một tiếng, nói “Người đừng la lối âm ỉ được không? Không khéo cha ta nghe thấy đấy!”. Không biết vì sao nàng nhìn thấy Thiết Ma Lặc dũng khí hơn người lại thầm thấy thích y. Lúc ấy trên đài dưới đài đều đang quát tháo đánh nhau, Vương Bá Thông đang bận chỉ huy bè đảng vây đánh bọn Tân Thiên Hùng, nên không nghe thấy tiếng quát của Thiết Ma Lặc.

Thiết Ma Lặc định dốc lòng liễu mạng, liên tiếp chém tới ba đao, Vương Yến Vũ tức giận nói “Thằng tiểu tử thói tha nhà người quả thật không biết tốt xấu!”, vung liếm phạt ngang, cũng triển khai chiêu số tấn công, giữa lúc kịch chiến ra chiêu Ngọc Nữ đầu thoa, nghiêng người xông vào, kiếm quang như dải lụa điểm vào mạng môn y, định buộc y phải buông đao.

Đúng trong chớp mắt ấy, Vương Yến Vũ chợt cảm thấy có tiếng gió lạ rít lên sau lưng, tuy nàng còn trẻ tuổi ít kinh nghiệm, nhưng từ nhỏ đã được dì nhân truyền thụ, hiểu rõ tâm pháp võ công thượng thặng, ứng biến cực kỳ tinh nhanh, lúc ấy xòe ngón trở tay trái như

mũi kích, đè xuống sống dao Thiết Ma Lặc một cái xô y ra, kế lật tay một kiếm, lại gạt món binh khí đang đánh vào lưng ra. Quay đầu lại nhìn thì người tới cứu Thiết Ma Lặc chính là Hàn Chỉ Phân.

Vương Yến Vũ cười nói “Té ra là Tân thư thư, hay thật đấy ta đang muốn lãnh giáo võ công của ngươi! Mới rồi ngươi giấu kín không để lộ, bây giờ thì phải lộ ra vài chiêu, để ta mở rộng tầm mắt đấy!”. Hàn Chỉ Phân mắng “Con ma nữ lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn nhà ngươi, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết đạo lý!”. Vương Yến Vũ cười nói “Thật à? Nếu quả thật ta lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, thì người bạn tốt này của ngươi đã sớm mất mạng rồi. Không tin cứ hỏi y mà xem”. Thiết Ma Lặc bị nàng chọc giận tới cực điểm, đâu chịu nói chuyện với nàng, nhảy xổ lên, cùng Hàn Chỉ Phân liên thủ giáp kích.

Hàn Chỉ Phân dùng một cặp Phán quan bút triển khai thủ pháp điểm huyết gia truyền, nhát nào cũng đâm vào huyết đạo yếu hại của đối phương, nàng và Vương Yến Vũ võ công đều có sở trường riêng, khó phân cao thấp, nhưng có thêm Thiết Ma Lặc, nên chiếm được thượng phong.

Dưới hý đài mở ra một trận hỗn chiến, trên đài cũng đang đánh nhau khó gỡ khó phân. Nam Đồ hai người dựa lưng vào nhau, dao kiếm liên thủ, ra sức đánh nhau với quần đạo, bất kể nhiều ít khác nhau, Nam Tề Vân đại triển thần oai, liên tiếp dả thương mấy trại chủ, nhưng vẫn không xong ra được.

Tửu cái Xa Trì bưng một cái hồ lô màu đỏ, uống đầy một bụng rượu, hô hô cười nói “Vở Vũ hý này thật hay quá, hô hô, lão khiêu hóa ta không nhìn được cũng muốn góp phần ồn ào!”, rồi sấn tới trước đài, há miệng phun ra một luồng tia rượu, lập tức như có một trận mưa rào đổ xuống, khiến cước bộ của quần đạo trên đài đều rối loạn, lảo đảo, lợi hại nhất là luồng tia rượu ấy được y dùng chân khí nội gia phun ra, lại như đạn chì bắn đi, đánh trúng là đau rát, tuy không thể giết người, nhưng cũng khó mà chịu nổi.

Người lợi hại nhất trong quần đạo tên Chúc Tam Thắng, sử dụng một ngọn Cù long tiên bảy đốt, lúc ấy đang triển khai tiên pháp Hồi phong tảo liễu, cuốn đất đánh tới, giữ chặt hai chân Nam Tề Vân, đột nhiên bị một tia rượu bay tới trước mặt, lập tức chỉ thấy trước mặt có một làn mờ trắng, mắt bị hơi rượu cay nồng xông lên không sao mở ra được. Nam Tề Vân quát lớn một tiếng, tay lên đao xuống, chém y

ngã lẫn ra, vòng vây lập tức bị phá vỡ một khoảng, Nam Đồ hai người nhảy xuống hý đài.

Chử Toại trợ thủ của Vương Bá Thông kêu lên “Xa lão nhị, người và ta vốn nước giếng không phạm nước sông, người lại làm bậy như thế, không khỏi quá không nể mặt chủ nhân đây!”. Xa Trì cười nói “Các người không mời ta uống rượu, thì tại sao ta lại phái nể mặt các người? Mà nói lại người biết tính nết lão khiêu hóa ta rồi, ta đã lên cơn nghiện, thì còn kể gì tới thể diện với không thể diện! Nào nào, người không mời ta uống rượu, nhưng ta cũng mời người uống một hớp”, rồi há miệng lại phun một tia rượu tới Chử Toại. Chử Toại cả giận, ra chiêu Lăng không chưởng hất tia rượu ra, xông vào đánh Xa Trì. Xa Trì vì y là bạn bè quen biết, nên nường nhẹ tay, tia rượu phun vào y chưa vận hết nội kinh, chỉ là đùa giỡn với y mà thôi. Không ngờ Chử Toại lại nổi giận, bản lĩnh chân thực của y tuy còn kém Xa Trì xa, nhưng y sở trường về công phu Cầm nã đánh gần, lúc ấy mấy cao thủ nhất lưu mà Vương Bá Thông mời tới cũng xông tới trước đài, giúp Chử Toại vây đánh Xa Trì.

Nam Tề Vân đang định xông qua chỗ bọn Tân Thiên Hùng, chợt có một luồng kinh phong chụp tới, té ra người tới là Vương Long Khách con Vương Bá Thông. Vương Long Khách lúc ấy đã nhận ra Nam Tề Vân là ai, cười nhạt nói “Họ Nam kia, hôm trước cha ta đã nường tay cho người chạy khỏi núi Phi Hồ, hôm nay người lại cải trang tới đây gây sự, thì còn là anh hùng hảo hán gì chứ?”. Nam Tề Vân quát “Câm miệng, cha con người cam tâm làm chó săn cho An Lộc Sơn, còn dám nói chuyện hành vi của anh hùng hảo hán với ta à?”, vung đao chém ra, Vương Long Khách cũng không tranh cãi, vung thiết phiến đón đỡ, lúc ấy lại mở ra một trường ác chiến.

Bọn hảo hán chia thành mấy nhóm đánh nhau, trong đó nhóm đánh nhau kịch liệt nhất là Hàn Trạm và Tinh Tinh Nhi, Tinh Tinh Nhi đã sớm sử dụng Kim tinh thiết kiếm, nhưng Hàn Trạm chỉ bằng đôi tay, chưởng chém chỉ xỉa lại như hai món binh khí, lúc tay chưởng chém ra, rọc, chặt, móc, bắt như một thanh Ngũ hành kiếm, lúc chỉ phóng ra lại như Ngũ hành Phán quan bút điểm tới! Cho dù Tinh Tinh Nhi nhanh nhẹn phi thường, lại có bảo kiếm, nhưng vẫn không sao thắng được y.

Tinh Tinh Nhi xuất đạo chẳng qua chỉ mới vài năm, Hàn Trạm

thì đã sớm ẩn cư, y vẫn còn chưa biết gã “Tiểu đầu mục” này của núi Kim Hạc là danh gia điểm huyết đệ nhất thiên hạ, bất giác trong lòng cả sợ. Giữa lúc kịch đấu Hàn Trạch dùng một tuyệt nhiên Phát vân thủ, như chém, như đè, như điểm, như xĩa, chưởng chỉ đều thi triển, biến ảo khôn lường, Tinh Tinh Nhi né tránh không kịp, lại bị ngón trỏ của y rạch một vết trên bắp tay, lúc ấy ba chỗ huyết đạo Ngọc hành, Dao quang, Khúc trì đều lập tức tê rần, may mà Tinh Tinh Nhi công phu bế huyết đã đạt tới mức lô hỏa thuần thanh, mà Hàn Trạch cũng chưa dùng trọng thủ để đối phó với y nhờ vậy Tinh Tinh Nhi vẫn chưa ngã lăn ra tại chỗ.

Lúc ấy Vương Bá Thông cũng đã chỉ huy bọn thủ hạ đắc lực vây lấy Tân Thiên Hùng, y chỉ nghĩ Tân Thiên Hùng là kẻ chủ mưu, vì thế mới đích thân xuất mã, quyết ý bắt sống để ra uy với mọi người. Tát thị song anh cùng chiến đấu với Tân Thiên Hùng, võ công của ba người đều không kém, nhưng song quyền khó địch bốn tay, hảo hán khó định đám đông, giữa tầng tầng lớp lớp bao vây, không sao xông ra được.

Hàn Trạch mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng, thấy Tân Thiên Hùng bị vây khốn, chết nhiều sống ít, lập tức ra chiêu Phát vân thủ bức Tinh Tinh Nhi lùi lại, rồi trầm giọng quát “Nể mặt sư huynh người, ta không đả thương người, sao người chưa rút đi cho ta!”. Tinh Tinh Nhi giật nảy mình, nói “Tôn tính đại danh của các hạ là gì?”. Hàn Trạch nói “Người về hỏi sư huynh của người, tự nhiên sẽ biết, ta không rảnh mà nói chuyện với người!”, hú dài một tiếng, lập tức thân hình như thiên mã hành không bay về phía bọn Vương Bá Thông, Tân Thiên Hùng.

Tinh Tinh Nhi đời nào dám đuổi theo, nghĩ thầm “Bất kể y nói thật hay giả, nhưng y biết sư huynh mình thì mình đừng làm khó y là hay. Đúng lúc ấy, cha con Vương Bá Thông đều bật tiếng kêu cầu cứu, lẽ ra Tinh Tinh Nhi phải xông qua giúp Vương Bá Thông một tay mới phải, nhưng y đã có mấy phần khiếp sợ Hàn Trạch, suy đi nghĩ lại, rút lại bỏ Vương Bá Thông, xông qua cứu Vương Long Khách.

Nam Tể Vân vô cùng căm hận Vương Long Khách, đao sau tiếp đao trước, nhát nào cũng chém vào chỗ yếu hại của y, Đỗ Bá Anh triển khai Thanh Thành kiếm pháp chống cự địch nhân của y, được hơn ba mươi chiêu, Vương Long Khách đã không thể chống đỡ, đánh

hờ một chiêu, định co người lại Nam Tề Vân quát lớn một tiếng “Xem đao?”, một đao chém thẳng xuống đầu y, Đỗ Bá Anh Yội kêu lên “Phải bắt sống thằng tiểu tặc này, không cần giết y?”.

Nam Tề Vân vừa nghe lập tức hiểu ngay ý tứ của Đỗ Bá Anh, là bắt sống con trai Vương Bá Thông làm con tin, nghĩ thầm “Đúng, e chỉ còn có cách này mới có thể bắt Vương Bá Thông mở vòng vây”. Nam Tề Vân giỏi thật, tâm niệm vừa động, chiêu số đã lập tức thay đổi, thanh bảo đao chộp lên một cái, đang chém thẳng xuống lập tức phật ngang, gạt ngọn Thiết phiến của Vương Long Khách ra, vươn tay trái một cái ra chiêu Du long thám thảo trong chiêu số Cầm nã thủ, lập tức nắm trúng xương tỳ bà của Vương Long Khách.

Nhưng cao thủ tỷ đấu, không được sơ suất, Vương Long Khách võ công không phải tầm thường, Nam Tề Vân biến chiêu tuy nhanh, nhưng lại để cho Vương Long Khách có cơ hội thoát hiểm, đúng lúc ngón tay của Nam Tề Vân vừa chạm vào áo y, y đã dùng thân pháp Lý ngư đã đỉnh lộn người nhào ra ngoài.

Nam Tề Vân cả giận, thi triển công phu Đẳng vân tung, cũng nhảy vọt lên, như bóng theo hình, một đao chém theo, đột nhiên có một bóng người từ phía đối diện xông tới, thế như ngựa phi, chỉ nghe keng một tiếng, đao kiếm chạm nhau, tia lửa bắn tung tóe, người kia quát “Hảo đao pháp, dường như các hạ là Ngụy Châu Nam Bát phải không?”.

Người ấy chính là Tinh Tinh Nhi, trong chớp mắt ấy y một tay gạt Vương Long Khách ra, lại đón đỡ một đao của Nam Tề Vân, quả thật thân thủ bất phàm. Nam Tề Vân cao giọng nói “Không sai, Ngụy Châu Nam Bát chính là tiểu nhân. Các hạ thân thủ như thế mà lại cam tâm theo cộc làm ma trành, không phải rất đáng tiếc sao?”.

Tinh Tinh Nhi cười nói “Chỗ này không phải nơi tranh cãi, hôm nay cũng không phải lúc tranh cãi, hôm trước ở núi Phi Hổ chưa được lãnh giáo, rất là hối tiếc, may là hôm nay gặp gỡ ta hãy lãnh giáo đao pháp của các hạ trước, sau đó sẽ nghe các hạ giáo huấn được không?”. Lúc ấy Vương Long Khách đã đứng vững, định thần xong nghĩ tới mối nhục nhất đao vừa rồi, vừa then vừa giận, sấn vào nói “Đúng thế, chuyện hôm nay người thắng là mạnh, cần gì phải nhiều lời với người!”, soạt một tiếng vung ngọn Thiết phiến ra sấn vào. Tinh Tinh Nhi vốn không muốn lấy hai đánh một, nhưng y đã biết Vương Long

Khách hoàn toàn không phải là đối thủ của Nam Tề Vân, y là người được Vương Bá Thông kính cẩn mời tới, mới rồi vì có Hàn Trạm, y không dám qua giúp Vương Bá Thông, đã tự thấy áy náy, nếu bây giờ lại để con Vương Bá Thông gặp nguy hiểm, thì làm sao ăn nói được?

Võ công của Nam Tề Vân suýt soát với Đoàn Khuê Chương, thật ra cũng không thua Tinh Tinh Nhi bao nhiêu, nhưng một là vì y vừa kịch chiến hơn nửa giờ, hai là vì Vương Long Khách cũng là một kinh địch, vì thế đôi bên giao thủ còn chưa tới hai mươi chiêu, Nam Tề Vân đã gặp nguy hiểm. Đỗ Bá Anh đánh lui mấy địch nhân, xông qua liên thủ với y, tình thế vừa hơi thay đổi, nhưng Đỗ Bá Anh cũng đã đến lúc mệt mỏi, nên vẫn không thể xoay chuyển cục diện, chỉ là đỡ gạt mà thôi.

Đang lúc hoảng sợ, chợt nghe có người kêu lên “Hạ cô nương tới rồi!”. Vương Long Khách ngẩn ra, đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy Hạ Lăng Sương mày liễu dựng ngược, trên mặt đầy vẻ tức giận, một chưởng hất tên đầu mục đang xông tới cản nàng ra, vung kiếm đánh vào! Nam Tề Vân thấy Hạ Lăng Sương đột nhiên xuất hiện, cũng trong lòng rung động, Tinh Tinh Nhi lợi hại thế nào, vừa thấy chỗ sơ hở có thể thừa cơ, lập tức soạt một tiếng một nhát kiếm nhanh như điện chớp phóng tới Nam Tề Vân!

Hạ Lăng Sương vừa khéo xông tới, thanh Thanh cương kiếm vech lên một bông kiếm hoa ra chiêu Bình sa lạc nhận uốn lưng phóng kiếm, đâm vào bắp chân Tinh Tinh Nhi, động tác của hai người vô cùng mau lẹ, chỉ thấy Tinh Tinh Nhi ồ một tiếng, như một mũi tên bắn lên, nguyên là nhát kiếm ấy của Hạ Lăng Sương tới vừa đúng lúc, đánh vào chỗ địch nhân phải cứu, vì thế cho dù Tinh Tinh Nhi võ nghệ cao cường cũng không thể không né tránh, kết quả là Nam Tề Vân và Tinh Tinh Nhi đều không ai bị thương.

Vương Long Khách ấp úng nói “Hạ cô nương, cô nương đối đầu với ta thật à? Cô nương nghe ta nói đã...”. Hạ Lăng Sương quát “Những chuyện cha con người làm, ta đã biết cả rồi, còn nói gì nữa?”. Vương Long Khách nói “Sao thế, giữa chúng ta cũng không nói chuyện với nhau được nữa hay sao?”. Hạ Lăng Sương nói “Được, ta chỉ cần hỏi người một câu nữa thôi, có phải các người đã mưu hại Đoàn đại hiệp không?”. Vương Long Khách nói “Chuyện đó à? Không có đâu?”. Hạ Lăng Sương nói “Thế tại sao ta không tìm được y?”. Vương Long

Khách nói chuyện đó à? Đó là...”. Y áp a áp ứng, không nói nên lời, Thiết Ma Lặc từ bên kia đã la lên, Hạ cô nương, Đoàn đại hiệp vẫn còn sống, ta biết tin tức của y, chúng ta cứ xông ra khỏi chỗ này sẽ nói chuyện!”. Hạ Lăng Sương nói “Được”, rồi quay qua Vương Long Khách quát “Người còn chưa chịu rút đi cho ta à?”, lật tay đánh một kiếm, soạt một tiếng, chém đứt một mảnh tay áo của Vương Long Khách, Vương Long Khách sắc mặt xám xanh, vội vàng lùi lại hai bước, xua tay nói “Để cô nương ta đi!”.

Tinh Tinh Nhi nói khoan đã, ta còn muốn xem vài chiêu kiếm pháp của cô nương ta!”, rồi sấn tới, Hạ Lăng Sương cười nhạt nói “Người muốn xem à!”. Thanh Thanh cương kiếm phóng ra, vừa được nửa đường đã biến chiêu thành ba thức, Tinh Tinh Nhi khai triển công phu luân lách né tránh, trong chớp mắt ấy cũng đánh trả bốn chiêu, bảo kiếm của hai người chưa hề chạm nhau, nhưng chiêu nào cũng hung hiểm, kiếm nào cũng đủ lấy mạng đối phương, nếu bàn về kiếm chiêu mau lẹ thì Tinh Tinh Nhi có phần trội hơn, nhưng nếu nói về kiếm pháp nguy dị thì Hạ Lăng Sương cao hơn một bậc. Tinh Tinh Nhi bất giác trong lòng lạnh buốt, nghĩ thầm “Mình cứ cho rằng mình liên thủ với sư huynh là có thể dọc ngang trong thiên hạ, nào ngờ trong võ lâm lại có bấy nhiêu cao thủ, họ Hàn kia thì không cần nói, có điều một cô gái trẻ thế này mà mình muốn thắng, chỉ e cũng phải ngoài trăm chiêu!”.

Lúc ấy Hàn Trạ đã đánh lùi bọn Vương Bá Thông, cùng bọn Tân Thiên Hùng xông ra khỏi vòng vây, Tinh Tinh Nhi đã biết hôm nay khó mà thắng được, đâm hờ một kiếm, rồi kéo Vương Long Khách lùi lại. Hàn Chỉ Phân cao giọng gọi “Cha, đây chính là Hạ cô nương”. Hàn Trạ nói “Đội ơn cô nương giúp đỡ, chúng ta ra ngoài rồi sẽ nói”.

Thiết Ma Lặc, Hàn Chỉ Phân hai người bị Vương Yến Vũ và Thạch gia huynh đệ vây chặt, vẫn chưa ra khỏi vòng vây, Hạ Lăng Sương bước tới nói “Tiểu muội muội, tối hôm trước ta ngờ lầm người”, vận kiếm như gió, đánh lùi Thạch gia huynh đệ. Vương Yến Vũ tức giận nói “Ca ca ta có ý tử tế với người, người lại coi anh em ta là kẻ thù?”, nghiêng người vung kiếm gạt thanh đao của Thiết Ma Lặc ra, vung chuồng đánh vào trước ngực Hạ Lăng Sương, chiêu ấy đối với Thiết Ma Lặc là hư nhưng đối với Hạ Lăng Sương là thực, quả thật vô cùng tàn độc.

Hạ Lăng Sương quát “Buông tay”, ra chiêu Xuân vân sạ triển, mũi kiếm phát ra ánh hào quang xanh biếc đâm vào cổ tay Vương Yến Vũ, nàng cũng kiếm chưởng cùng đánh ra, đúng là thủ pháp lấy độc trị độc, ăn miếng trả miếng tuyệt diệu, vả lại võ công của nàng còn cao hơn Vương Yến Vũ một bậc, tuy phát chưởng chỉ là hư chiêu, nhưng lại đập xuống đỉnh đầu Vương Yến Vũ mau lẹ như chớp, oai thế cũng vô cùng đáng sợ. Vương Yến Vũ rốt lại thiếu kinh nghiệm lâm địch nhất thời không nhận ra là kiếm thực chưởng hư hay chưởng thực kiếm hư, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, chỉ nghe soạt một tiếng đột nhiên cảm thấy cổ tay như bị kim nhọn đâm phải, Vương Yến Vũ hoảng sợ mất vía, kêu lên một tiếng, thanh đoản kiếm trong tay lập tức bay ra, Thiết Ma Lặc một đao chém tới, nhưng nàng đã sớm chuồn vào bụi cây, vừa cúi xuống nhìn, chỉ thấy trên cổ tay có ba điểm màu đỏ cũng may là chỉ bị thương chút ít ngoài da.

Thiết Ma Lặc kêu lên “Đáng tiếc, đáng tiếc? Y làm sao biết được Hạ Lăng Sương đã nương tay, chứ nếu nhất kiếm ấy là đánh thật, thì Vương Yến Vũ đã bị chém đứt một cánh tay rồi.

Xa Trì cười nói “Chử lão đại ,bạn bè ta đều đi cả rồi, chỉ còn một mình ta đánh nhau thì chẳng thú vị gì, ta cũng xin lỗi không bồi tiết được nữa?”, rồi đột nhiên xoay người một cái, nắm lấy hai người đang nhảy xổ vào y, lật tay một cái xô vào Chử Toại. Chử Toại chiêu Đại cầm nã đã đánh ra, hai tay chụp một cái, vừa khéo chụp trúng hai người kia, khiến họ đau thấu tim gan bật tiếng la lớn, khiến Chử Toại vô cùng tức giận, vội vàng buông tay, Tửu cái Xa Trì đã nhập bọn với Hàn Trạ đánh giết xong ra. Sau khi chuyện Vương Bá Thông ngầm ngầm câu kết với An Lộc Sơn bị phát giác, không những khách khứa tới mừng mừng người tan mất bảy tám, mà ngay bè đảng của y cũng có một nửa chán nản, chỉ còn một bọn trung thành với y, nhưng thấy địch nhân lợi hại như thế, Vương Bá Thông và Tinh Tinh Nhi cũng không dám đuổi theo, họ cũng chỉ đành hư trương thanh thế, quát tháo một lúc, không đầy khoảnh khắc bọn Hàn Trạ đã xông ra khỏi cốc Long Miên.

Hàn Trạ nhìn thấy không có ai đuổi theo, hô hô cười rộ nói “Trận này tuy không thu được toàn thắng, nhưng cũng đã khiến bè đảng của Vương Bá Thông tan rã, hào kiệt lục lâm chắc cũng sẽ không bị cha con họ lừa dối nữa”.

Xa Trì đột nhiên bước tới cạnh Hạ Lăng Sương, lắc đầu ngoẹo cổ nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, tấm tắc khen “Vị cô nương này xinh đẹp thật, rất giống Lãnh nữ hiệp năm xưa!” Lúc y lên tiếng, hơi rượu nồng nặc, Hạ Lăng Sương rất không thích, nhưng trong lòng lại ngấm ngấm ngạc nhiên Tại sao lão ăn mày thói tha này lại biết lai lịch của mình?”.

Xa Trì mở nút hồ lô, uống một ngụm rượu lớn, nói “Ta là Tửu cái Xa Trì, chắc Hạ cô nương đã nghe lệnh đường nói qua rồi chứ?”. Hạ Lăng Sương nói “Chưa nghe”. Xa Trì như đập phải đinh, hô hô cười rộ, tựa hồ không nói gì được nữa, đành dùng tiếng cười để che giấu sự ngượng ngập.

Nam Tề Vân muốn không khí bớt căng thẳng, nói “Hạ cô nương, tối nay đội ơn giúp đỡ, xin được cảm tạ”.

Hạ Lăng Sương nói “Sao người màu mè thế, cảm tạ cái gì? Người hộ tống Đoàn thúc thúc của ta, ta còn chưa cảm tạ người mà”. Nam Tề Vân hơi bị hụt hẫng, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, vì tuy Hạ Lăng Sương chê trách y, nhưng theo lời lẽ thì rõ ràng coi y là người nhà.

Hạ Lăng Sương nói “Ma Lặc, mới rồi người nói Đoàn thúc thúc đang tới quán Thanh Hư núi Ngọc Thụ Lương Châu, là để làm gì?”. Thiết Ma Lặc dọc đường đã nói được một nửa câu chuyện xảy ra ở núi Phi Hồ, lúc ấy liền nói tiếp “Là Không Không Nhi mời vợ chồng y đi, định trả lại con trai cho họ”. Hạ Lăng Sương nói “Ồ, té ra là thế. Nói như vậy thì Không Không Nhi còn tốt hơn sư đệ của y”. Hàn Trạm chen vào “Trong mấy năm nay tuy ta chưa gặp Không Không Nhi nhưng rất lưu ý tới hành động của y, tính y có chút bừa bãi, lại vì đánh đầu thắng đó, nổi tiếng trên giang hồ nên cũng không khỏi có chút kiêu ngạo, song lại chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý. Lần này là y bị mắc lừa cha con Vương Bá Thông”.

Hạ Lăng Sương nghe họ nói tới cha con Vương Bá Thông, trong lòng cảm thấy áy náy, cúi đầu không nói gì. Nam Tề Vân nói “Trước đây vì sao Hạ cô nương lại quen với họ?”. Hạ Lăng Sương nói “Chuyện này có gì lạ, dọc đường gặp nhau thôi. Đi lại trên giang hồ, ngày nào mà không gặp người lạ chứ? Ta làm sao mà biết được họ là lục lâm đại đạo?”. Nam Tề Vân lại hớ lời, trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua xót, từ giọng nói đáng vẻ mà nhìn, có thể đoán được rằng

trước đây Hạ Lăng Sương rất có cảm tình với Vương Long Khách, thậm chí có chút tình ý, nhưng hiện đã như mây tan khói tỏa.

Hàn Trạm nói “Tệ xá cách đây không đầy ba mươi dặm, mời Hạ cô nương tới đó nghỉ ngơi được không”. Hạ Lăng Sương nói “Đa tạ ý tốt của Hàn lão tiên bối, nhưng ta từng hẹn với Đoàn đại hiệp, định tới núi Phi Hồ thăm y, nhưng có việc phải gác lại, chậm mất mấy hôm, không ngờ lại phát sinh biến cố thế này, bây giờ đã biết tin tức của y, ta muốn tới núi Ngọc Thụ gặp y ngay”. Nói xong hú dài một tiếng, một con ngựa trắng trong rừng phi mau ra, trong chớp mắt đã dừng lại trước mặt Hạ Lăng Sương, Thiết Ma Lặc rất thích thú, nói “Con ngựa trắng này không đẹp gì mấy, nhưng còn hay hơn con ngựa Hồng tông của cha ta trước kia”.

Hạ Lăng Sương nhảy lên ngựa, chấp tay từ biệt mọi người, Nam Tể Vân chợt nói “Hạ cô nương, ta còn có câu muốn nói”. Hạ Lăng Sương nói “Câu gì?”. Nam Tể Vân nói “Vụ án liên quan tới Hoàng Phủ Tung, để ta trở về hỏi sư phụ ta, hoặc giả có thể biết được một chút đầu mối, ít nhất cũng có thể giúp cô nương tìm được y. Xin cô nương để lại địa chỉ”. Hạ Lăng Sương nói “Ta hành tung vô định, cứ để ta tìm người tiện hơn, ta gặp Đoàn thúc thúc xong sẽ tới Cửu Nguyên tìm người”. Nam Tể Vân vô cùng cao hứng, kêu lên “Được, ta chờ cô nương ở phủ Trương Thái thú tại Cửu Nguyên!”. Tiếng nhạc ngựa vang lên, Hạ Lăng Sương đã phóng đi. Thiết Ma Lặc nói “Nam thúc thúc, người ta đi xa rồi mà người giống như chưa nói hết câu, sao không gọi cô nương ta đứng lại? Bây giờ đuổi theo cũng không kịp, chúng ta cũng phải đi thôi”.

Nam Tể Vân đỏ mặt, nói “Thằng tiểu quỷ, mồm mép cứ trơn tuột?”. Xa Trì chợt hỏi “Vụ án của Hoàng Phủ Tung à? Có phải Hạ cô nương muốn trả thù Hoàng Phủ Tung không?”. Thiết Ma Lặc nói “Không sai, nhưng vụ này còn là một vụ nghi án. Hoàng Phủ Tung nói không phải là y gây ra, Đoàn thúc thúc lại nói đúng là y”. Xa Trì nói “Bậy quá, bậy quá! Cô ta trả thù cho ai? Là trả thù cho mẹ mình phải không?”.

Nam Tể Vân sững sốt nói “Đường như Xa lão tiên bối biết rõ chuyện này. Cô ta hoàn toàn không nói là trả thù cho mẹ, chỉ nói phụng mệnh mẫu thân trừ hại cho giang hồ. Nhưng theo lời Đoàn đại hiệp, trong đêm động phòng hoa chúc năm ấy Hoàng Phủ Tung đã hại

chết tân lang là Hạ Thanh Đào cha cô ta, mà dường như cô ta hoàn toàn không biết vụ án này có liên quan tới gia đình cô ta, rốt lại là chuyện gì? Bọn ta nghe lời của mấy bên, thì càng lúc càng trở nên lơ mơ! Nếu Xa lão tiên bối biết được chân tướng, thì có thể nói cho bọn ta nghe qua một lượt được không?”.

Xa Trì nhìn Nam Tề Vân một cái, cười nói “Ồ, người quả thật rất quan tâm tới vị cô nương kia”, kế lắc lắc đầu, lại cười nói “Chưa phải lúc nói chuyện ấy. Có điều ta có thể làm giúp người một chuyện...”. Nam Tề Vân bất giác sửng sốt, nghĩ thầm “Mình có chuyện gì mà phải nhờ y làm giúp?”. Xa Trì ngừng lại một lúc rồi nói “Chuyện người nghĩ trong lòng chưa kịp nói ra, ta đã biết rồi? Người yên tâm, nhất định ta sẽ làm mai mối cho người? Nếu cô ta không thèm ngó tới lão khiêu hóa thối tha này, ta cũng có cách khác, ta có thể tìm Tiểu Đoàn giúp đỡ”. Nam Tề Vân mặt mũi đỏ rần, nói “Lão tiên bối nói đùa rồi?”.

Xa Trì lại tỏ vẻ nghiêm trang nói “Ai nói là ta nói đùa? Ta đi bây giờ đây? Nói thật với người nhé, lúc ta tới cốc Long Miên là muốn đợi vị Hạ cô nương này, nhưng dường như cô ta chán ghét lão khiêu hóa ta, được thôi, bây giờ ta tìm được cho cô ta một người chồng như ý, nhất định có thể lấy lòng cô ta rồi”, Xa Trì nói xong lắc người một cái, quả nhiên tung người vọt đi.

Hàn Trạh kêu lên “Xa lão nhị, người tới núi Ngọc Thụ, nếu gặp Không Không Nhi thì kể lại chuyện Vương Bá Thông ngấm ngầm câu kết với An Lộc Sơn cho y nghe. Nếu y không tin, thì người cứ nói là do ta dặn”. Xa Trì nói “Ta biết rồi! Thôi, ta không dằng dai được nữa, không thì không thể đuổi kịp cô ta đâu!”.

Xa Trì đi rồi, Hàn Trạh nói “Trên giang hồ có ba dị cái, Phong cái Vệ Việt ghét ác như thù, ra tay tàn độc, Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung hành sự nguy dị, là chính hay tà rất khó nói chắc. Chỉ có vị Tử cái Xa Trì này tuy cười cợt ngạo đời, nhưng lại là người rất có lòng, thích giúp người khác, cứu lưu tam giáo đều có bạn của y. Có điều y có tật dễ mềm lòng, nếu không gặp kẻ đại gian đại ác thì không dễ nổi giận. Cho nên trong số bạn bè mà y kết giao, có cả người tốt kẻ xấu. Nam Tề Vân nói “Mới rồi y không chịu nói, không biết là muốn giấu diếm cho Hoàng Phủ Tung chuyện xấu gì?”. Hàn Trạh nói “Ta thấy chuyện này cũng chưa tới mức ấy, nếu quả là Hoàng Phủ Tung đã gây ra vụ huyết án này thì Phong cái Vệ Việt và

y đều là bạn thân của hai người Hạ Lãnh, Vệ Việt đã sớm liên thủ với y đánh Hoàng Phủ Tung rồi! Ô, vụ huyết án này năm xưa làm chấn động võ lâm, cũng có rất nhiều hiệp khách truy cứu hung thủ giúp Hạ gia, không ngờ đã hai mươi năm vẫn chưa tìm ra manh mối”.

Hàn Chỉ Phân nói “Cha, qua trận đại náo cốc Long Miên hôm nay, chỉ e chúng ta không thể ở yên chỗ này nữa, chẳng bằng cứ đi núi Ngọc Thụ một chuyến”. Hàn Trạm cười nói “Ta biết người muốn đi xem trò nữa rồi”. Hàn Chỉ Phân nói “Đúng đấy, nếu Không Không Nhi đánh nhau với vợ chồng Đoàn đại hiệp thì cha cũng dễ khuyên can”. Hàn Trạm nói “Nếu người có ý nghĩ ấy thì chắc chắn phải thất vọng. Không Không Nhi đã ưng thuận trả lại con cho họ, sao lại còn đánh nhau?”. Hàn Chỉ Phân nói “Cha không sợ Tinh Tinh Nhi sư đệ y ngấm ngấm giở trò sao?”. Hàn Trạm nói “Ta cũng đã đề phòng chuyện ấy, Tửu cái Xa Trì đã đi rồi, cho dù Tinh Tinh Nhi muốn giở trò, Xa Trì cũng có thể đối phó với y. Ta đã bảo Xa Trì nhấn giúp lại, nếu Không Không Nhi không tin Xa Trì cũng phải tin ta chứ”. Y dừng lại một lúc rồi nói tiếp “Ta vẫn lo họ không chịu bỏ qua Nam đại hiệp và Thiết thiếu trại chủ, nên định lên đường ngay đêm nay, đưa họ tới Tuy Dương, sau đó sẽ theo Nam đại hiệp tới Cửu Nguyên thăm Quách lệnh công, nói cho y biết chuyện Vương Bá Thông ngấm ngấm câu kết với An Lộc Sơn”. Hai người Nam Thiết vô cùng mừng rỡ, nhất là Thiết Ma Lặc, y tuổi tác xấp xỉ với Hàn Chỉ Phân, sau khi quen nhau, lại cảm thấy rất hợp, đang lúc không muốn chia tay.

O0o

Hạ Lăng Sương thúc ngựa phóng đi một chặng, chợt nghe sau lưng có người gọi lớn “Hạ cô nương, chờ một lúc, lão khiêu hóa có câu muốn nói!”. Hạ Lăng Sương quay đầu nhìn, thì là Tửu cái Xa Trì, chỉ thấy y đeo cái hồ lô lớn màu đỏ, thở hồng hộc chạy tới, trong chớp mắt đã tới sau ngựa, Hạ Lăng Sương bất giác giật nảy mình, nghĩ thầm “Con ngựa của mình là ngựa quý ngày chạy ngàn dặm mà lão ăn mày này lại đuổi kịp, công phu khinh công của y há lại không cao cường hơn cả Không Không Nhi sao?”. Nàng không biết Tửu cái Xa Trì biết đường, y là theo đường tắt chạy tới, có điều tuy thế nhưng cước trình mau lẹ của y cũng đã tới mức kinh thế hãi tục rồi!

Xa Trì vừa mở miệng là hơi rượu nồng nặc, Hạ Lăng Sương trong lòng chán ghét, nén giận nói “Xa lão tiên bối có gì muốn nói?”. Xa Trì nói “Nghe nói người định giết Tây Nhạc thần long Hoàng Phủ Tung phải không?”. Hạ Lăng Sương nói “Không sai, y làm ác đã nhiều, ta là vâng lệnh mẫu thân, muốn trừ hại cho giang hồ”. Xa Trì nói “Người ấy không thể giết”. Hạ Lăng Sương cả giận, bất kể tiên bối hay không tiên bối mắng luôn “Nói bậy, theo lời tiên bối thì chẳng lẽ mẹ ta bịa đặt à?”. Xa Trì nói “Mẹ người không bịa đặt, nhưng ở đây có chuyện hiểu lầm. Cừu nhân của mẹ người không phải là y đâu. Hạ Lăng Sương nói “Mẹ ta cũng không phải vì thù oán của riêng mình, nhưng y đã hại không ít người, nên mẹ ta nhất quyết bắt ta phải giết y ta thấy người hiểu lầm chính là tiên bối đấy”. Xa Trì nói “Không đúng, không đúng...”. Hạ Lăng Sương thấy vẻ mặt y vô cùng kỳ quái, ngạc nhiên nói “Không đúng chỗ nào?”. Xa Trì thở dài nói “Ồ, chuyện này chưa nói rõ với người, mẹ người ngụ ở đâu, ta muốn nói chuyện với bà ta!”.

Hạ Lăng Sương lạnh nhạt nói “Mẹ ta không gặp người ngoài, tiên bối có gì cứ nói với ta”. Xa Trì nhướng mày, tựa hồ muốn nói lại thôi, Hạ Lăng Sương trách “Tiên bối không muốn nói với ta, vậy thì thôi, ta phải đi đây”, rồi giật cương thúc ngực phóng đi. Xa Trì vừa đuổi theo vừa gọi “Được, ta nói với người”. “Hạ Lăng Sương đã rất khó chịu, trên ngựa quay đầu lại nói “Tiên bối nói đi, ta vẫn nghe được, không cần la lối âm ỉ”.

Xa Trì nói “Hoàng Phủ Tung hoàn toàn không có liên quan gì tới vụ huyết án này, người có lỗi với mẹ người, người ấy...”. Hạ Lăng Sương nói “Thế nào?”. Xa Trì nói “Người ấy tuy hành vi không đoan chính, nhưng người cũng không thể giết y?”. Hạ Lăng Sương cười nhạt nói “Ta vốn không biết tiên bối nói gì, hừ, Hoàng Phủ Tung là người tốt không thể giết, người khác xấu cũng không thể giết, lời tiên bối quả thật rất kỳ quái, hừ, không cần nói nữa, ta biết tiên bối và Hoàng Phủ Tung đều là chồn cáo một gò!”.

Xa Trì kêu lên “Người nghe ta nói một câu có được không?” Vọt lên vài trượng, đưa tay định nắm đuôi ngựa kêu lên “Người biết người họ gì không? Người không phải họ Hạ, cha người cũng không phải là Hạ Thanh Đào”.

Hạ Lăng Sương cả giận, lật tay đánh ra một kiếm, gần giọng quát

“Nói bậy, người muốn mượn rượu để lần khăn thì đi chỗ khác, ta không thể nghe người ăn nói bậy bạ!”. Nhát kiếm ấy từ cao đánh xuống, kinh lực mười phần mạnh mẽ, lợi hại phi thường, Xa Trì lại không muốn liều mạng đánh nhau với nàng, đành buông tay nghiêng người nhảy ra tránh nhát kiếm của nàng, nói thì chậm chứ lúc ấy rất mau, Hạ Lăng Sương đã sớm vung roi soạt một tiếng thúc ngựa phóng đi. Con ngựa của nàng là ngựa hay ngày đi ngàn dặm, Hạ Lăng Sương thúc nó chạy hết sức, quả thật như ruổi gió đuổi chớp, Xa Trì làm sao đuổi kịp?

Hạ Lăng Sương phóng ngựa một mạch chạy hơn mười dặm, vẫn còn tức giận, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chỗ kỳ quái, nghĩ thầm “Tuy y hơi rượu nồng nặc, nhưng không có dáng vẻ say sưa nói bậy, chẳng lẽ y từ xa tới đây chỉ để nói bậy với mình sao?”. Vừa nghĩ tới đó, bất giác nảy ý nghi ngờ “Chẳng lẽ lời của y là có lý do? Nhưng lại lập tức nghĩ “Hoàn toàn không thể có chuyện đó! Mọi người đều nói mình giống mẹ, chẳng lẽ mình lại không phải là con ruột của bà? Mẹ mình chỉ có một người chồng, chẳng lẽ cha mình lại không phải là Hạ Thanh Đào? Hừ, bất kể lão ăn mày thối tha kia có say rượu nói bậy hay không thì y cũng đã làm nhục mẹ mình”. Nhưng tuy Hạ Lăng Sương không tin lời Xa Trì, song trong lòng vì thế cũng cảm thấy có một cái gì đó nặng nề. Lúc ấy lại nghĩ “Đoàn đại hiệp là bạn tốt của cha mình, đợi mình gặp y sẽ đem lời của Tẩu cái Xa Trì hỏi y, xem y nói thế nào”.

OoO

Đoàn Khuê Chương và Đậu Tuyền Nương vì sốt ruột về việc đòi con, ngày đêm đi tới núi Ngọc Thụ, hôm ấy đã tới cửa núi, Đậu Tuyền Nương cho rằng Không Không Nhi là kẻ thù của nhà nàng, lần ấy lại tìm kẻ thù đòi con trai, vừa tức giận vừa rối trí, Đoàn Khuê Chương dọc đường vẫn năng an ủi nhưng vẫn không thể hóa giải nỗi uất ức trong lòng nàng.

Núi Ngọc Thụ thế núi rất dốc, trên đỉnh núi tích chứa băng tuyết từ hàng ngàn năm, từ xa nhìn tới quả nhiên giống hệt một cây trụ bằng ngọc lỏng lánh to lớn không gì sánh được, cao tới tận mây. Vào núi xong, thế núi lại càng lúc càng hiểm trở, đưa mắt là thấy, khắp

nơi đều là quái thạch chót vót, nhô lên khỏi mặt tuyết. Từ cửa núi đi vào, có một đường sơn cốc vừa hẹp vừa dài, ngoằn ngoèo quanh co, nhìn không thấy đầu bên kia, bóng tối hơi lạnh nặng nề kinh người, Đậu Tuyền Nương nảy ý nghi ngờ, nói “Đại ca, hay Không Không Nhi mang ý xấu, cố ý lừa chúng ta vào núi hoang này để hãm hại, cũng không ai biết được”. Đoàn Khuê Chương nói “Tuyền muội, nàng cũng quá đa nghi, bản lĩnh của Không Không Nhi cao hơn hẳn chúng ta, nếu y muốn hại chúng ta, thì cần gì phải phí bao nhiêu tâm lực như thế?”. Đậu Tuyền Nương nói “Núi Ngọc Thụ cách núi Phi Hổ khoảng độ tám trăm dặm, y cướp được con trai chúng ta, tại sao không giấu gần đó mà lại giấu ở núi hoang cách tám trăm dặm?”. Đoàn Khuê Chương về điểm này cũng đã suy đi nghĩ lại, nhưng để an ủi vợ chỉ đưa ra lý do để giải thích thay Không Không Nhi “Có lẽ y muốn khoe khoang khinh công của mình, khiến chúng ta khâm phục cũng chưa biết chừng”.

Tối hôm ấy Không Không Nhi bắt cóc con trai họ, trưa hôm sau đã tới khiêu chiến ở núi Phi Hổ, nếu đúng là y đi một vòng về núi Ngọc Thụ rồi quay lại, thì cước trình mau lẹ quả thật không thể tưởng tượng nổi. Đậu Tuyền Nương lắc lắc đầu nói “Thiếp không tin y lại đi được hơn ngàn dặm trong một ngày một đêm, e có chín phần là lừa dối chúng ta!”. Đoàn Khuê Chương nói “Nếu không phải thế, thì hoặc ở đây vốn là nhà cũ của y, y không tin được Vương Bá Thông, nên nhờ người khác đưa thành nhỏ tới đây giấu diếm chăng?”. Đậu Tuyền Nương nói “Chàng tin Không Không Nhi à?”. Đoàn Khuê Chương nói “Đã tới đây rồi, không tin cũng không có cách nào, dù sao với tốc độ đi của chúng ta thì nhiều lắm cũng không quá nửa ngày là có thể lên tới ngọn chính trong núi Ngọc Thụ, lúc ấy tự nhiên có thể rõ ràng”. Đậu Tuyền Nương cầu nhàu “Lúc đầu thiếp không biết núi Ngọc Thụ xa bao nhiêu, càng đi thiếp càng nghi ngờ, xem ra chuyện này chúng ta uống công đi một phen rồi, cho dù Không Không Nhi không có ý làm hại, cũng là có ý đùa giỡn với chúng ta”.

Đoàn Khuê Chương nói “Tuyền muội, sự tình còn chưa xấu tới mức ấy đâu!”. Câu nói chưa dứt đột nhiên một tiếng âm âm vang lên một tảng đá lớn trên núi lăn xuống, Đoàn Khuê Chương còn cho rằng là chuyện ngẫu nhiên, nào ngờ vừa tránh qua, lại có mấy tảng đá lớn tiếp tục lăn xuống. Đậu Tuyền Nương kêu lên “Trên kia có người!”.

Chỉ thấy trên cạnh núi thấp thoáng mấy bóng người xuất hiện,

đồng thanh quát “Quân ngu xuẩn, ai bảo các người tự đâm đầu vào lưới của bọn ta, tiến vào tuyệt địa, lại còn muốn sống nữa à?”. Đoàn Khuê Chương vô cùng tức giận, mắng lớn “Không Không Nhi, ta cho rằng ngươi là một hảo hán, không ngờ ngươi lại là kẻ tiểu nhân vô sỉ như vậy, ngươi đứng ra xem?”. Bọn người ở trên cười nhạt nói “Để tóm hai đứa đây tớ nhà họ Đậu các người, thì cần gì tới Không Không Nhi?”.

Lúc ấy Đoàn Khuê Chương đã cho rằng đây là do Không Không Nhi sai bảo, cười nhạt nói “Dùng thủ đoạn hèn hạ, co đầu rút cổ không dám gặp người ta, đúng là thật vô sỉ?”. Đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương không thể bắn xa tới như thế, họ từ trên cao đánh xuống, cứ vác đá ném xuống, so với đạn hoàn của Đậu Tuyền Nương còn lợi hại hơn nhiều, chỉ thấy đá bay đầy trời, giống như sao băng rụng xuống, Đậu Tuyền Nương cả giận, triển khai khinh công thượng thặng, nhảy nhót tránh né, trong chớp mắt chỉ còn cách vách núi trên đỉnh mười trượng, đã gần tới tầm đạn hoàn, đang định bắn ra, chợt nghe âm một tiếng, một khối tuyết lớn từ trên dốc trút xuống, Đoàn Khuê Chương vội chụp lấy vợ, Đậu Tuyền Nương mượn sức của cái chụp ấy, hai người nắm tay nhau, giống như chim nhận mùa thu, chênh chếch bay ra vài trượng, chỉ nghe ùng ùng âm âm, vang rền núi non, khối tuyết lớn ấy lăn qua, vạch thành một dòng suối trên sườn núi, hai vợ chồng bị bùn đất bắn khắp người, nếu không phải Đoàn Khuê Chương giúp vợ một tay, chỉ e Đậu Tuyền Nương khinh công tuy cao cường cũng khó tránh khỏi bị khối tuyết ấy đè bị thương.

Đậu Tuyền Nương toát mồ hôi lạnh, kêu lên “Nguy hiểm thật!”. Đoàn Khuê Chương nói “Đều là ta làm liên lụy tới nàng, ta quá dễ dàng tin người”. Đậu Tuyền Nương nghiêng rằng nói “Đã rơi vào cảnh nguy hiểm thế này, chúng ta chỉ còn cách tìm đường sống giữa cái chết!”. Hai vợ chồng dưới làn mưa đá trút xuống, lại xông lên phía trên. Băng tuyết tích tụ trên sườn núi bị chấn động, trong tiếng gió ào ào vỡ ra, lại như vô số đạn băng, ào ào đổ xuống, bay qua đỉnh đầu, lướt qua cạnh người..., so với đá rơi còn hung hiểm hơn gấp trăm lần. Đoàn Khuê Chương vì che chở cho vợ nên trên người đã bị thương nhiều chỗ, may mà những tảng băng đánh trúng người y không to lắm, nếu không hậu quả thế nào thật không sao tưởng tượng. Đoàn Khuê Chương đành cùng vợ tạm thời núp lại ở một chỗ lõm vào bên sườn núi. Nhưng như thế lại trở thành mục tiêu cố định, lại càng dễ

bị công kích. Bọn người trên đỉnh núi vác đá nhao nhao ném xuống chỗ họ núp, Đoàn Khuê Chương đứng chắn trước mặt vợ, mấy lần suýt bị đá ném trúng, may mà y công lực cao cường, những tảng đá bay tới gần đều bị y dùng chưởng lực hất tung ra, nhưng chẳng bao lâu, y cũng mệt mỏi không sao chịu được.

Đoàn Khuê Chương thở dài nói “May mà bây giờ vẫn chưa động tới khối băng tuyết, có điều... Than ôi, ta rất cảm hận! Chẳng lẽ hôm nay chúng ta phải chết ở đây sao?”. Nên biết nếu làm tuyết lở, một khối lớn tuyết tích tụ trên đỉnh núi trút xuống, thì không thịt xương nào mà có thể chống đỡ được. Đoàn Khuê Chương sợ nếu khối tuyết tiếp tục bị chấn động, có thể khiến cho tuyết trên núi lở xuống. Đâu Tuyền Nương cười thắm nói “Chúng ta làm vợ chồng với nhau mười năm, nếu có thể chết cùng ngày cùng tháng cùng năm, muội cũng không có điều gì oán hận!”.

Đột nhiên đá tảng rơi xuống tựa hồ giảm đi rất nhiều, Đoàn Khuê Chương nói “Bây giờ vẫn chưa tới lúc tuyết vọng, chúng ta xông ra xem, còn hơn bó tay chịu chết”. Hai vợ chồng vừa xông ra khỏi hõm núi, lại nghe thấy trên đỉnh núi có tiếng la hét âm ỉ.

Chợt thấy trên đỉnh núi xuất hiện bóng một thiếu nữ, đang cầm kiếm đuổi đánh bọn cướp. Đoàn Khuê Chương vừa mừng vừa sợ, kêu lên “Hạ cô nương phải không?”. Thiếu nữ kia cũng cao giọng kêu lên “Đoàn thúc thúc phải không? Mau xông lên đây, chúng ta trên dưới giáp công”.

Nguyên là Hạ Lăng Sương thấy họ bị vây khốn trong cốc, nàng bèn theo một con đường khác đi vòng lên, leo lên tới đỉnh núi, kịch chiến với quần đạo. Quần đạo đứng ở chỗ cao ngang với nàng, không thể ném đá như đối phó với vợ chồng Đoàn Khuê Chương. Vả lại phải chia người ra chống trả, nên làn mưa đá ném xuống Đoàn Khuê Chương đã giảm đi rất nhiều.

Đâu Tuyền Nương nhân cơ hội lướt mau lên, đạn hoàn rút ra, nhắm đúng vào giữa mặt một địch nhân đứng đối diện với Hạ Lăng Sương bắn tới, tiếng dây cung bật lên, lên, cương đạo kia theo tiếng ngã xuống, kế Hạ Lăng Sương phóng một kiếm lại đâm một tên khác bị thương.

Quần đạo bị tấn công từ hai phía, lập tức thay đổi tình thế chủ khách, không đầy khoảnh khắc, vợ chồng Đoàn Khuê Chương đã lên

tới đỉnh núi, tên đứng đầu kêu lên “Nguy rồi, chạy mau!”. Đâu Tuyến Nương thi triển tuyệt kỹ thần đạn, dây cung bật tanh tách, bắn quần đao sút đầu mẻ trán. Đoàn Khuê Chương kêu lên “Đánh vào huyết Hoàn khiêu, hay dở gì cũng phải bắt sống một tên”.

Đâu Tuyến Nương lại kéo dây cung, ba viên đạn liên hoàn bắn ra, tên đứng đầu quần đao võ công cũng khá giỏi, vung đao hất viên đạn bắn vào trán y, hai tên đồng bọn đứng hai bên lại bị đạn đánh trúng, một tên bị trúng cổ tay, một tên bị trúng vào huyết hoàn khiêu, đó là một huyết đao quan trọng thuộc Túc Thiếu dương kinh, bị đạn bắn trúng, lập tức hai chân tê dại, huych một tiếng ngã xuống đất.

Tên đứng đầu đột nhiên một cước đá tên đồng bọn xuống núi, sau đó cả mình cũng lăn tròn xuống theo, quần đao biết rõ nguy hiểm, nhưng để trốn chạy cũng làm theo y, từng người từng người lăn tròn xuống sườn núi. Vách núi rất dốc, tuyết tích tụ lại như tấm gương, lăn tròn trên mặt tuyết rất mau lẹ, Hạ Lăng Sương khinh công tuy giỏi cũng không sao đuổi kịp.

Đột nhiên dưới chân chấn động một trận, đông tuyết vỡ toác ra, tiếng như sầm rền, Đoàn Khuê Chương kêu lên “Không xong, tuyết lở rồi!”, may là họ đều đã lên tới đỉnh núi, tuyết từ trên cao trút xuống dưới, càng ở dưới thấp nguy hiểm càng lớn, trong chớp mắt quần đao đều đã bị băng tuyết vùi lấp chỉ còn tiếng kêu gào thê thảm của họ chen lẫn với tiếng tuyết lở ầm ầm và tiếng gió ào ào.

Vợ chồng Đoàn Khuê Chương mượn tảng đá lớn trên cao để che, may mà thoát khỏi trường tai nạn ấy, nhìn thấy quang cảnh ghê gớm như thế, cũng không kìm được hoảng sợ. Đoàn Khuê Chương định thần nói “Đáng tiếc, đáng tiếc!”. Đâu Tuyến Nương nói “Đáng tiếc chuyện gì?”. Đoàn Khuê Chương nói “Đáng tiếc là chưa bắt sống được tên nào, để tiện lấy khẩu cung”.

Đâu Tuyến Nương nói “Cần gì tra vấn lấy khẩu cung, bọn người này đương nhiên là đồng đảng của Không Không Nhi. Đại ca, chẳng lẽ đến bây giờ mà huynh còn tin y sao?”. Đoàn Khuê Chương im lặng không nói, nhưng vẫn còn ngờ vực, nghĩ thầm “Bọn này chỉ thuộc hạng hai hạng ba trong hắc đạo, với sự cao ngạo của Không Không Nhi há nào lại coi trọng họ sao? Cho dù y không muốn đích thân ra tay hại mình thì cũng phải mời những người võ nghệ cao cường, chứ sao lại dùng một bọn cường đạo vô dụng như thế”. Nhưng nếu không

phải do Không Không Nhi sai khiến, thì bọn người này làm sao biết được hôm nay vợ chồng y sẽ tới núi Ngọc Thụ?”.

Lúc ấy a Lăng Sương cũng đã từ một sơn động đi ra, bước về phía họ. Đâu Tuyền Nương đã nghe chồng kể lại chuyện gặp Hạ Lăng Sương trên đường, cũng biết nàng chính là con gái của Bạch mã nữ hiệp Lãnh Tuyết Mai năm xưa, trong lòng tấm tắc khen ngợi “Cô nương này đẹp thật, đại ca nói cô ta rất giống mẹ, chẳng trách Lãnh nữ hiệp năm xưa làm điên đảo võ lâm”.

Đoàn Khuê Chương nói “Lăng Sương, sao lại vừa khéo thế này, người cũng tới đây à? Hôm nay rất nguy hiểm, đúng là may mà có thêm người”. Hạ Lăng Sương nói “Đoàn thúc thúc, người bị Không Không Nhi đánh lừa rồi, Không Không Nhi và cha con họ Vương đều ngấm ngấm câu kết với An Lộc Sơn định giúp An Lộc Sơn làm phản?”. Đoàn Khuê Chương giật nảy mình, nói “Chuyện đó có thật không?”. Hạ Lăng Sương nói “Diệt nữ đích thân mắt thấy tai nghe, làm sao còn giả? Vả lại, sự tình đã xảy ra rồi?”. Lúc ấy bèn kể lại chuyện nghe trộm được trong cốc Long Miên đêm trước và chuyện cùng quần hùng đại náo cốc Long Miên hôm sau cho Đoàn Khuê Chương nghe, lại nói “Diệt nữ chính là sợ họ hại người, nên vội vàng tới đây”. Đâu Tuyền Nương lạnh lùng nói “Thế nào? Chàng còn tin Không Không Nhi nữa không?”.

Nào biết đêm ấy Hạ Lăng Sương chỉ nghe trộm được chuyện cha con Vương Bá Thông cùng Tinh Tinh Nhi, Trương Trung Chí bàn kế giúp An Lộc Sơn làm phản, còn chuyện Vương Bá Thông nói tạm thời giấu Không Không Nhi thì Hạ Lăng Sương lại không nghe. Theo nàng nghĩ, Không Không Nhi và Tinh Tinh Nhi là sư huynh sư đệ, Không Không Nhi đương nhiên cũng phải cùng phe với họ. Sau khi đại náo cốc Long Miên, nàng và bọn Hàn Trạm, Nam Tể Vân vội vàng chia tay, vì thế cũng chưa nghe Hàn Trạm nói về con người của Không Không Nhi.

Sở dĩ Hạ Lăng Sương nghĩ tới chuyện vợ chồng Đoàn Khuê Chương có thể bị ám hại trên đường, là vì thái độ của Vương Long Khách khiến nàng nảy ý nghi ngờ, Vương Long Khách không chịu nói Đoàn Khuê Chương đi đâu, thậm chí cố ý đánh lừa nàng, nói có thể Đoàn Khuê Chương trở về Trường An, lừa nàng đi một phen uống công, cưới con ngựa trắng bên ba suốt ba trăm dặm, lúc tới Trường

An, Thiết Ma Lặc đã nói y biết Đoàn Khuê Chương đi đâu, nàng truy vấn Vương Long Khách, Vương Long Khách lại ấp a ấp úng khiến nàng vừa đau lòng, vừa tức giận.

Hạ Lăng Sương lại không nghĩ tới chuyện này là cha con Vương Long Khách giấu ngấm ngấm bố trí, Không Không Nhi hoàn toàn không biết. Nên biết Đoàn Khuê Chương vẫn là con rể nhà họ Đậu, cha con họ Vương đương nhiên sợ sau này vợ chồng họ sẽ trả thù cho Đậu gia, lúc ấy chẳng qua chỉ nể mặt Không Không Nhi, không thể không thả mà thôi. Không Không Nhi vừa đi xong, Vương Bá Thông lập tức thả bồ câu đưa thư, thông tri cho phân đà ở Lương Châu, bảo họ sai người mai phục ở cửa núi Ngọc Thụ, ám hại vợ chồng Đoàn Khuê Chương. Hạ Lăng Sương vì từng có chút tình cảm với Vương Long Khách, sau khi biết được bộ mặt thật của y, vô cùng đau lòng, nên không muốn nhắc tới Vương Long Khách trước mặt Đoàn Khuê Chương, đương nhiên càng không nói tới chuyện mình nấy ý nghi ngờ vì thái độ của Vương Long Khách. Như thế, những điều Hạ Lăng Sương mắt thấy tai nghe lại càng chứng tỏ tội ác của Không Không Nhi, cả Đoàn Khuê Chương cũng không thể không tin, tuy vậy y vẫn còn hơi ngờ vực, cảm thấy với bản lĩnh của Không Không Nhi thì quả thật không cần dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ như vậy.

Đậu Tuyền Nương buồn bã nói “Từ đó mà nhìn, thì chỉ e con trai chúng ta lành ít dữ nhiều. Không Không Nhi đã có ý lừa chúng ta vào bẫy, thì làm sao còn chịu trả con trai cho chúng ta?”. Đoàn Khuê Chương nói “Việc đã tới nước này, trước hết phải tìm Không Không Nhi lý luận với y”. Đậu Tuyền Nương nói “Chuyện đó đương nhiên, nếu thiếp không tìm lại được con trai, thiếp cũng không muốn sống nữa, liều mạng với y cũng được”.

Hạ Lăng Sương thả cho con ngựa trắng ăn cỏ trong sơn cốc, ba người một hàng trên qua đỉnh núi, tiến về ngọn chủ phong trong núi Ngọc Thụ, dọc đường hoàn toàn không có trở ngại gì, đi suốt nửa ngày, đến lúc xế nắng thì lên tới đỉnh núi chính.

Trên đỉnh núi lại sáng sủa, chim bay thú chạy, cây cỏ xanh tươi, nguyên là trên đỉnh núi có rất nhiều suối nước nóng, không khí ấm áp hơn nhiều so với dưới chân núi.

Đoàn Khuê Chương vừa nhìn, quả nhiên thấy trên đỉnh núi có một ngôi đạo quán, trong lòng nhen lên một chút hy vọng, vội bước

mau tới gõ cửa kêu lên “Đoàn Mỗ theo hẹn tới đây, mời chủ nhân ra mặt!”.

Nào ngờ gọi hơn mười lần, bên trong vẫn không có tiếng động nào. Đậu Tuyền Nương cười nói “Y có tật giật mình, đời nào còn dám gặp chúng ta. Bây giờ còn nói chuyện khách khí với y làm gì, phá cửa mà vào là xong”.

Đoàn Khuê Chương ôm quyền nói “Không Không Nhi, người mà không ra mặt, thì xin tha lỗi cho Đoàn mỗ vô lễ!”. Giao hẹn xong, vung quyền dùng Kim cương chưởng lực đánh ra, bình bình hai chưởng, lập tức đánh tung cánh cổng lớn. Đậu Tuyền Nương nhắc cung lên, Hạ Lăng Sương tuốt trường kiếm ra bảo vệ Đoàn Khuê Chương cùng xông vào, bên trong tuyệt nhiên không có bóng người nào. Hạ Lăng Sương nói “Hay y làm chuyện xấu xa, nên cụp đuôi chạy trốn rồi?”.

Đạo quán này không lớn lắm, trong khoảnh khắc đã tình kiếm khắp một lượt. Trong gian phòng cuối cùng phát giác ra một cái nôi tre, tìm kỹ lại một lượt, lại tìm được vài món quần áo phụ nữ. Đậu Tuyền Nương khắc nói “Y hại chết con chúng ta rồi”. Đoàn Khuê Chương trầm ngâm “Y hại chết con chúng ta có ích gì. Con chúng ta từng ở đây đủ thấy y không phải hoàn toàn bịa đặt”.

Đúng là: *Mẹ tới tìm con hờn chẳng gặp, Án lòng thêm án dạ càng nghi.*

Muốn biết chuyện sau thế nào, xin nghe hạ hồi phân giải.